

Warszawa, 10 listopada 2023 roku

STWIERDZENIE NARUSZENIA PRAW PACJENTA

Znak sprawy: RzPP-DPW-WPI.431.626.2023
Osoba do kontaktu: Dominik Miedziak
Numery telefonów: **22 532 82 88, 22 532 82 65, 22 532 83 05**
Godziny udzielania informacji: Pon.-pt. 10:00 – 14:00

Pan
Marcin Drozd
Dyrektor
Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego
im. Jana Mikulicza-Radeckiego
we Wrocławiu
ePUAP

Szanowny Panie Dyrektorze,

Rzecznik Praw Pacjenta stwierdza naruszenie praw pacjenta Pani do świadczeń zdrowotnych oraz do poszanowania godności przez Uniwersytecki Szpital Kliniczny im. Jana Mikulicza-Radeckiego we Wrocławiu (dalej również: podmiot leczniczy) [1][2].

Z tego powodu Rzecznik wnioskuję o zastosowanie się do zaleceń, o których jest mowa w dalszej części pisma.

Uzasadnienie stwierdzenia naruszenia praw pacjenta.

Postępowanie wyjaśniające zostało wszczęte na podstawie informacji zawartych we wniosku (dalej również: pacjentka), reprezentowanej przez adv. Panią Kamilę Ferenc (dalej również: wnioskodawczyni) z 9 marca 2023 r. [3]. W tym wniosku pacjentka zgłosiła zastrzeżenia do nienależycie udzielonych świadczeń zdrowotnych, w tym również możliwego naruszenia prawa pacjentki do godności.

Jak wynika z treści pisma, w 2022 r. pacjentka zaszła w ciążę. W grudniu 2022 r. u płodu rozpoznano zespół Downa i po uzyskaniu tej informacji, stan psychiczny pacjentki uległ znacznemu pogorszeniu. Po konsultacji psychiatrycznej pacjentka otrzymała zaświadczenie lekarskie stwierdzające, że cyt.: „(...) aktualna ciąża stanowi zagrożenie dla zdrowia psychicznego i życia pacjentki, ponieważ u pacjentki narastają reaktywne objawy psychopatologiczne związane przyczynowo z faktem nieprawidłowego rozwoju płodu i jego konsekwencjami; kontynuacja ciąży

naraża pacjentkę na ryzyko pogorszenia stanu psychicznego i stan tym samym zagrożenie dla jej życia (...)”.

16 grudnia 2022 r. pacjentka otrzymała skierowanie do szpitala ginekologiczno-położniczego w celu usunięcia ciąży. Ze skierowaniem pacjentka zgłosiła się na Izbę Przyjęć Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego im. Jana Mikulicza-Radeckiego we Wrocławiu, gdzie otrzymała informację, że w szpitalu nie przerywa się ciąży. Pacjentce wskazano na zasadność telefonicznego kontaktu z Konsultantem wojewódzkim w dziedzinie ginekologii i położnictwa – do którego otrzymała numer telefonu, jednak próby kontaktu z Konsultantem okazały się bezskuteczne. 19 grudnia 2022 r. pacjentka odbyła rozmowę z kierownikiem Kliniki Ginekologii i Położnictwa podmiotu leczniczego – Panem prof. dr. hab. n. med. Mariuszem Zimmerem, który miał stwierdzić, że zaświadczenie psychiatryczne można podważyć i wskazał pacjentce na zasadność kontaktu z Konsultantem wojewódzkim w dziedzinie ginekologii i położnictwa oraz w dziedzinie psychiatrii. Pan prof. Mariusz Zimmer nie przekazał jednak pacjentce danych kontaktowych, nie wskazał również miejsca i terminów przyjęć Konsultantów. Skierowanie Pana prof. Mariusza Zimmera sporządzone zostało w formie nieczytelnej, odręcznej notatki, bez wskazania daty jej sporządzenia.

21 grudnia 2022 r. pacjentka udała się ponownie do podmiotu leczniczego, celem uzyskania pisemnej odmowy przyjęcia do szpitala. W wyniku konsultacji z lekarzem – panem Janem Żakiem uzyskała pismo, w treści którego wskazano m.in., cyt.: „(...) pacjentka poinformowana, że ciąży w tutejszej klinice się nie usuwa. Zalecono udanie się do konsultanta krajowego (Szpital Ginekologii i Położnictwa w Wałbrzychu) celem wykonania konsylium (...)”.

Ponadto, wnioskodawczynie podnosi, że odmówiono pacjentce przyjęcia, pomimo stwierdzonego wysokiego nadciśnienia tętniczego i wysokiego tętna. Wnioskodawczynie podniosła również, że mogło zostać naruszone prawo pacjentki do godności, ponieważ Pan prof. Mariusz Zimmer, podczas rozmowy z pacjentką, podważył treść zaświadczenia od lekarza psychiatry, nie wskazał konkretnego powodu podważenia wiarygodności ww. zaświadczenia, jak również sporządził nieczytelną notatkę na skierowaniu do szpitala – cała ta sytuacja, w odczuciu pacjentki, była upokarzająca i sugerująca, że jest oszustką.

Pacjentka zgłosiła zastrzeżenia dotyczące:

- 1) odmowy przyjęcia do podmiotu leczniczego pomimo wysokiego ciśnienia – RR 170/87 mmHg, tętno = 100/min oraz odmowy przyjęcia, pomimo zaistnienia przesłanki ustawowej do przerwania ciąży,
- 2) upokarzającego zachowania wobec niej Pana prof. dr. hab. n. med. Mariusza Zimmera, co może stanowić naruszenie prawa pacjenta do poszanowania godności i intymności.

W toku tego postępowania Rzecznik Praw Pacjenta oparł się na następujących materiałach dowodowych:

- 1) wyjaśnieniach podmiotu leczniczego¹,

¹ Pismo z 11 kwietnia 2023 r., znak: SPP.071.72.2023, z załączonymi wyjaśnieniami Pana prof. dr. hab. n. med. Mariusza Zimmera,

- 2) kopii dokumentacji medycznej pacjentki z kliniki ginekologii i położnictwa Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego im. Jana Mikulicza-Radeckiego we Wrocławiu,
- 3) piśmie wnioskodawczynie z 9 marca 2023 r.,
- 4) opinii Pana prof. dr hab. n. med. Sławomira Suchockiego z 16 czerwca 2023 r.

W sprawie Pani

Rzecznik Praw Pacjenta ustalił następujący stan faktyczny:

1. Pacjentka odbyła wizytę ambulatoryjną w klinice ginekologii i położnictwa Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego im. Jana Mikulicza-Radeckiego we Wrocławiu 21 grudnia 2022 r.
2. Pacjentka została poinformowana o konieczności – przed przyjęciem na oddział – przeprowadzenia konsylium lekarskiego w zakresie spełnienia przesłanek do wykonania terminacji ciąży – pacjentka została odesłana do konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie ginekologii i położnictwa oraz w dziedzinie psychiatrii,
3. w momencie zgłoszenia się do podmiotu leczniczego 21 grudnia 2022 r. pacjentka miała podwyższone ciśnienie tętnicze – 170/87 mmHg.

Z tego powodu, po przeanalizowaniu sprawy, Rzecznik Praw Pacjenta uznał, że prawa pacjenta zostały naruszone, gdyż pacjentka została skierowana do ww. konsultantów w celu zorganizowania konsylium lekarskiego, które mogłoby potwierdzić zaistnienie przesłanek do wykonania zabiegu przerwania ciąży [4]. W tak ustalonym stanie faktycznym należy wskazać, że udzielone świadczenia zdrowotne nie spełniały wymogu należytej staranności, który został określony w art. 8 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2022 r., poz. 1876 ze zm.).

Zgodnie z przepisem „pacjent ma prawo do świadczeń zdrowotnych udzielanych z należyłą starannością przez podmioty udzielające świadczeń zdrowotnych w warunkach odpowiadających określonym w odrębnych przepisach wymaganiom fachowym i sanitarnym. Przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych osoby wykonujące zawód medyczny kierują się zasadami etyki zawodowej określonymi przez właściwe samorządy zawodów medycznych”.

Na podstawie przywołanego przepisu w literaturze wskazuje się, że:

„ustawodawca nie definiuje pojęcia należyta staranność odrębnie dla potrzeb prawa medycznego. Obecnie należyta staranność jest pojęciem właściwym dla prawa cywilnego, częściowo zdefiniowanym w art. 355 k.c., zgodnie z którym staranność należyta to taka, która jest ogólnie wymagana w stosunkach danego rodzaju. Należyta staranność dłużnika ustala się – w myśl art. 355 § 2 k.c. – przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności.

W języku polskim synonimem słowa >>staranność<< jest dokładność, pilność, sumiennosc, dbałość o szczegóły. [...] Zgodnie z przywołanym orzeczeniem Sądu Najwyższego postępowanie osób udzielających świadczeń zdrowotnych z >>należyta starannością<< to nie postępowanie charakteryzujące się starannością szczególną, niezwykłą, wyjątkową, specjalną czy nieprzeciętną, natomiast ma być to należyta staranność rozumiana jako >>staranność ogólnie wymagana<<. Innymi słowy, w odniesieniu do oceny udzielania pacjentowi świadczeń zdrowotnych z należyta starannością zastosowanie ma kryterium >>ogólnych wymagań<<. [...]. Staranność ogólnie wymagana

to staranność normalna, przeciętna. Analizując jednocześnie inne orzeczenia Sądu Najwyższego, jak i orzecznictwo sądów powszechnych, można jednak zauważyć tendencję oceny spełniania lub niespełniania wymogu należytej staranności – w kierunku staranności szczególnej, wyższej niż przeciętna” – tak D. Karkowska (red.) i inni, „Prawa pacjenta i Rzecznik Praw Pacjenta. Komentarz”, Wolters Kluwer, Warszawa 2021, str. 402-403.

Zgodnie natomiast z przepisem prawa[5] pacjent ma prawo wyboru szpitala spośród szpitali, które zawarły umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Dodatkowo zgodnie z przepisem prawa[6] przerwanie ciąży może być dokonane wyłącznie przez lekarza, w przypadku gdy:

- 1) ciąża stanowi zagrożenie dla życia lub zdrowia kobiety ciężarnej,
- 2) zachodzi uzasadnione podejrzenie, że ciąża powstała w wyniku czynu zabronionego.

W zakresie przywołanych przepisów dotyczących przesłanek przerwania ciąży warto wskazać na argumentację przedstawioną przez Prokuratora Generalnego w toku postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, które zakończyło się wydaniem orzeczenia z 22 października 2020 r., sygn.. akt K 1/20. Prokurator Generalny wskazał, że przesłanka określona w art. 4a ust. 1 pkt 1 ustawy o planowaniu rodziny, ochrony płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności ciąży odnosi się również do zdrowia psychicznego kobiety w ciąży. Rzecznik Praw Pacjenta również przychylił się do powyższej argumentacji, zgodnie z którą jeżeli „świadomość upośledzenia lub nieuleczalnej choroby płodu miałyby prowadzić do istotnego zaktócenia zdrowia psychicznego, to zastosowanie powinna znaleźć przesłanka przerwania ciąży określona w art. 4a ust. 1 pkt 1 u.p.r.”

Ponadto z przepisu prawa wynika, że pacjent ma prawo do świadczeń zdrowotnych odpowiadających wymaganiom aktualnej wiedzy medycznej[7]. Warto wskazać, że z regulacji wskazanego przepisu wyprowadza się nie tylko wymóg świadczeń zdrowotnych odpowiadających wymaganiom aktualnej wiedzy medycznej, ale również ogólne prawo pacjenta do świadczeń zdrowotnych, co znajduje potwierdzenie w literaturze – za literaturą: „Pacjent jako świadczeniobiorca ma prawo do świadczeń udzielanych przez świadczeniodawcę, który zobowiązany jest wykonywać umowę zawartą z NFZ zgodnie z warunkami udzielania świadczeń określonymi w ustawie o świadczeniach i przepisami wydanymi na jej podstawie, ogólnymi warunkami oraz zgodnie ze szczegółowymi warunkami umów określonymi przez Prezesa Funduszu [...]” – tak D. Karkowska (red.) i inni, „Prawa pacjenta i Rzecznik Praw Pacjenta. Komentarz”, Wolters Kluwer, Warszawa 2021, str. 261.

Natomiast w zakresie prawa pacjenta do poszanowania godności należy wskazać za literaturą, że „Co do zasady należy wykluczyć celowe naruszenie przedmiotowego prawa pacjenta. Trudno bowiem wyobrazić sobie sytuację, w której podmiot z rozmysłem spowoduje u pacjenta, czy też szerszej ich grupy poczucie dyskomfortu, krępacji lub upokorzenia. Przeważnie uchybienia będą wynikiem błędów w zarządzaniu, nieznanomości prawa lub przyzwolenia dla określonych praktyk negatywnie rzutujących na poziom ochrony intymności i godności pacjentów” – tak D. Karkowska (red.) i inni, „Prawa pacjenta i Rzecznik Praw Pacjenta. Komentarz”, Wolters Kluwer, Warszawa 2021, str. 610. Dlatego też w ocenie Rzecznika Praw Pacjenta zachowanie Pana prof. dr. hab. n. med. Mariusza Zimmera polegające na odesłaniu pacjentki do konsultantów wojewódzkich stanowiło jednocześnie naruszenie prawa pacjenta do poszanowania godności. W relacji personel medyczny – pacjent o wiele wyższe wymogi należy stawiać zachowaniu

personelu medycznego, będącego profesjonalistą w tak powstałym stosunku, uwzględniając zwłaszcza nierówność w zakresie posiadanej przez strony wiedzy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy należy stwierdzić, że prawa pacjentki do świadczeń zdrowotnych i do poszanowania godności, zostały naruszone. Takie przekonanie należy oprzeć zwłaszcza na:

- 1) stwierdzeniu zamieszczonym w dokumentacji medycznej, zgodnie z którym pacjentka została poinformowana, że ciąży w tutejszej klinice się nie usuwa, natomiast z wyjaśnień Pana prof. dr. hab. n. med. Mariusza Zimmera wynika, że po potwierdzeniu konieczności wykonania zabiegu przez odpowiednie konsylium pacjentka zostałaby przyjęta;
- 2) złożonych przez Pana prof. dr. hab. n. med. Mariusza Zimmera wyjaśnień, zgodnie z którymi pacjentka została skierowana do odpowiednich konsultantów wojewódzkich w celu zorganizowania konsylium – posługując się precyzyjnym cytatem z wyjaśnień: „aby oni zorganizowali postępowanie konsyliarne”.

Taki sposób postępowania, zwłaszcza opisany w pkt 2 powyżej, jest sprzeczny z powszechnie obowiązującym przepisem prawa. Pacjentka ma prawo wyboru szpitala, w którym otrzyma świadczenia zdrowotne. Jej wolą było przyjęcie na oddział szpitala; szpital w wyjaśnieniach wskazał, że pacjentka zostałaby przyjęta, tylko uwarunkował to potwierdzeniem wskazań do zabiegu i w tym celu odesłał pacjentkę do samodzielnego uzyskania opinii konsylium lekarskiego, kiedy tego rodzaju decyzje diagnostyczne i działania powinny mieć miejsce w szpitalu. W tym zakresie należy dodatkowo wskazać, że zgodnie z przepisami prawa [8]: „W razie wątpliwości diagnostycznych lub terapeutycznych lekarz z własnej inicjatywy bądź na wniosek pacjenta lub jego przedstawiciela ustawowego, jeżeli uzna to za uzasadnione w świetle wymagań wiedzy medycznej, powinien zasięgnąć opinii właściwego lekarza specjalisty lub zorganizować konsylium lekarskie”. Tym samym skoro w rozpatrywanej sprawie lekarz stwierdził podstawy do zwołania konsylium, to sam z własnej inicjatywy powinien je zwołać, a nie cedować tego obowiązku na pacjentkę.

Należy również w zakresie zgromadzonego materiału dowodowego odwołać się do treści opinii wydanej przez Pana prof. dr. hab. n. med. Sławomira Suchockiego, zgodnie z którą cyt.: „Oddział Ginekologii i Położnictwa II Kliniki Ginekologii i Położnictwa jest na III poziomie referencyjnym a zatem na najwyższym w zakresie ginekologii i położnictwa i powinien podjąć właściwą decyzję u ciężarnej z wadą płodu mającą zaświadczenia od lekarza specjalisty psychiatrii należało przyjąć pacjentkę do oddziału. W wypadku pojawienia się wątpliwości należało powołać konsylium lekarskie złożone z lekarzy odpowiednich specjalizacji i niezwłocznie o jego wynikach powiadomić ciężarną w sposób jasny, zrozumiały dla pacjenta. Obowiązujące przepisy prawne dotyczące terminacji ciąży powinny być znane lekarzom kliniki a te przepisy nie wymagają konsultacji lub opinii konsultantów wojewódzkich, wystarczająca jest opinia lekarza specjalisty. * W razie jakichkolwiek wątpliwości kierownik oddziału lub ordynator powołuje odpowiednie konsylium lekarzy specjalistów o wyniku konsultacji pacjent jest poinformowany w sposób pełni zrozumiały dla pacjentki. Nie przyjęcie do oddziału i skierowanie do lekarzy konsultantów wojewódzkich w zakresie psychiatrii oraz ginekologii i położnictwa było niewłaściwe. Reasumując uważam, że w podmiocie leczniczym 16 i 21 grudnia 2022 r. nie udzielono pacjentce świadczeń zdrowotnych zgodnych z etyką lekarską i wymogami aktualnej wiedzy medycznej oraz przepisami prawnymi dotyczącymi terminacji ciąży. Informacja, że w szpitalu tym nie przerywa się ciąży jest

w sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawnymi, które w pewnych szczególnych przypadkach zagrażających zdrowiu lub życiu kobiety ciężarnej dopuszczają terminację ciąży.” Natomiast w zakresie podwyższonego ciśnienia krwi Konsultant Wojewódzki wskazał, że „samo w sobie nie było bezwzględnym wskazaniem do hospitalizacji”.

Powyższe okoliczności pozwalają stwierdzić, że przy udzielaniu pacjentce świadczeń zdrowotnych nie został dochowany wymóg należytej staranności, a okoliczności odmowy przyjęcia pozwoliły również uznać, że prawo pacjentki do poszanowania godności zostało naruszone. Jak zostało za literaturą wskazane, obowiązek należytej staranności należy rozumieć jak najszerszej i tym samym nie można przyjąć, że istnieją z góry ustalone kryteria dokonywania oceny zachowania należytej staranności. Dlatego też można przyjąć założenie, że inne kryteria będą uwzględniane przy ocenie zachowania należytej staranności przez lekarzy prowadzących indywidualną praktykę lekarską bądź też lekarzy nieposiadających specjalizacji w zakresie zgłaszanych przez pacjenta dolegliwości, a inne kryteria należy brać pod uwagę przy ocenie zachowania powyższej klauzuli przez wysoko wykwalifikowany personel medyczny, dodatkowo zatrudniony w wysokospecjalistycznym ośrodku. Ponadto, Rzecznik Praw Pacjenta stoi na stanowisku, że poprzez należyłą staranność należy oceniać nie tylko wiedzę merytoryczną (medyczną) personelu, ale również zastosowanie tej wiedzy w korelacji z powszechnymi regulacjami prawnymi. Tym samym, jak zostało wskazane powyżej, należy przypuszczać, że wysoko wykwalifikowany personel powinien we właściwy sposób ocenić konkretną sytuację pacjenta, a w razie konieczności podjąć decyzję o zwołaniu konsylium lekarskiego. Jak zostało wskazane, zorganizowanie konsylium lekarskiego nie może zostać scedowane na pacjenta, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Uwzględniając powyższe okoliczności Rzecznik Praw Pacjenta stwierdził naruszenie praw pacjentki do świadczeń zdrowotnych i do poszanowania godności.

Należy podkreślić również, że w zakresie powyższej argumentacji i dokonanych ustaleń Rzecznik Praw Pacjenta kierował się zasadą swobodnej oceny dowodów, wyrażoną w art. 80 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego[9]. W ostatecznej treści niniejszego rozstrzygnięcia Rzecznik Praw Pacjenta uwzględnił całość materiału dowodowego zebranego w sprawie, tj. wniosek pacjenta, wyjaśnienia podmiotu leczniczego oraz dokumentację medyczną przekazaną przez pacjenta i przez podmiot leczniczy, jak również opinię wydaną przez konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie położnictwa i ginekologii.

Tym samym w toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego Rzecznik Praw Pacjenta stwierdził, że okoliczność braku zwołania konsylium przez lekarza została udowodniona. Tak przyjęty sposób postępowania znajduje swoje potwierdzenie w orzecznictwie sądowno-administracyjnym, zgodnie z którym „wyrażona w art. 80 KPA zasada swobodnej oceny dowodów obliuguje organ administracji do poddania analizie całego materiału dowodowego i rozpatrzenia wszystkich dowodów w ich wzajemnym powiązaniu, co innymi słowy oznacza, że wniosek dotyczący okoliczności faktycznych powinien być oparty na rozpoznaniu wszystkich dowodów w sprawie, zaś oceniając wyniki postępowania dowodowego (wiarygodności i mocy dowodów) organ powinien uwzględnić treść wszystkich przeprowadzonych i rozpatrzonych dowodów” – tak wyrok SA w Gdańsku z 25 stycznia 2023 r., sygn. akt II SA/Gd 587/22, Legalis nr 2879110.

Rzecznik Praw Pacjenta w piśmie do placówki medycznej, w którego działalności stwierdził naruszenie praw pacjenta formułuje zalecenia, co do sposobu załatwienia danej sprawy. Może

także żądać wszczęcia postępowania dyscyplinarnego lub zastosowania sankcji służbowych [10].

Zalecenia Rzecznika Praw Pacjenta dla placówki medycznej

W związku z tym, Rzecznik Praw Pacjenta prosi o:

- 1) poinformowanie personelu udzielającego świadczeń zdrowotnych pacjentce o treści wydanego rozstrzygnięcia;
- 2) wdrożenie działań naprawczych zapobiegających wystąpienia podobnej sytuacji w przyszłości;
- 3) przeszkolenie personelu medycznego podmiotu leczniczego w zakresie właściwego stosowania przepisów dotyczących zwoływania konsylium lekarskiego lub zasięgnięcia opinii innego lekarza/pielęgniarki, jak również w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych z należytą starannością – w tym zakresie proszę o przesłanie agendy szkolenia oraz listy obecności z odbytego szkolenia.

Co dalej

Prosimy niezwłocznie, nie później niż w ciągu 30 dni, poinformowanie Rzecznika Praw Pacjenta o podjętych działaniach lub zajęтым stanowisku w tej sprawie. W przypadku, gdy Rzecznik nie będzie podzielał Państwa opinii, będzie mógł podjąć inne działania przewidziane przepisami prawa [11].

Dodatkowe informacje

Jeśli mieliby Państwo pytania lub wątpliwości, prosimy o kontakt i powołanie się na znak sprawy (zob. nagłówek pisma).

Podstawa prawna

- [1] Art. 53 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. (Dz.U. z 2023r., poz. 1545 ze zm.), dalej: ustawa,
- [2] Art. 53 ust. 4 ustawy,
- [3] Art. 5 ust. 1 ustawy,
- [4] Art. 6 ust. 1, 8 i 20 ust. 1 ustawy,
- [5] Art. 30 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2022 r., poz. 2561 ze zm.),
- [6] Art. 4a ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerwania ciąży (Dz. U. 2022 r., poz. 1575),
- [7] Art. 6 ust. 1 ustawy,
- [8] Art. 37 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2023 r., poz. 1516 ze zm.),

[9] Dz. U. z 2023 r., poz. 775 ze zm.,

[10] Art. 53 ust. 4 ustawy,

[11] Art. 53 ust. 5 ustawy.

Z upoważnienia
Rzecznika Praw Pacjenta
Adam Wojtaś

Dyrektor

Podpisano elektronicznie

Do wiadomości: Pani [redacted] na ręce pełnomocnika adw. Kamili Ferenc,
Kancelaria Adwokacka, ul. Elektoralna 4/6 lok. 13, 00-139 Warszawa

Potwierdzam zgodność kopii wydruku z dokumentem elektronicznym:

Identyfikator dokumentu	768635.2881448.3313072
Nazwa dokumentu	DPW stwierdzenie naruszenia prawa_NOWE.KKO.pdf
Tytuł dokumentu	DPW stwierdzenie naruszenia prawa_NOWE.KKO
Sygnatura dokumentu	RzPP-DPW-WPI.431.626.2023
Data dokumentu	10.11.2023
Skrót dokumentu	88B6D7F38A5FA6BBFF3B25BDE9BB6F13320E0099
Wersja dokumentu	1.36
Data podpisu	10.11.2023 10:52:34
Podpisane przez	Adam Aleksander Wojtaś Dyrektor
Rodzaj certyfikatu	Certyfikat kwalifikowany podpisu elektronicznego

EZD 3.116.9.9.

Data wydruku: 16.11.2023

Autor wydruku: Krajewska-Pańczyk Renata (Sekretarka)